

Proves d'aptitud personal

Graus en educació infantil i primària

Competència comunicativa i raonament crític

Sèrie 1

Qualificació			TR
Secció 1	Part 1		
	Part 2		
Secció 2			
Secció 3			
Suma de les notes (qualificació sobre 100)			
Qualificació sobre 10			
Qualificació final			

UAB

Universitat Autònoma
de Barcelona

Universitat
de Girona

Universitat de Lleida

 UNIVERSITAT
ROVIRA I VIRGILI

 UNIVERSITAT
**RAMON
LLULL**

U
UNIVERSITAT DE VIC
UNIVERSITAT CENTRAL
DE CATALUNYA

UIC
barcelona

 Universitat
Abat Oliba CEU

Etiqueta de l'alumne/a

Ubicació del tribunal

Aquesta prova consta de tres seccions:

Secció 1. Comprensió lectora

Secció 2. Expressió escrita

Secció 3. Reflexió sobre la llengua escrita

Tingueu en compte les observacions següents:

1. És obligatori respondre en català.
 2. La prova avalua la capacitat d'expressar-se correctament. Per aquest motiu, es penalitzaran els errors d'ortografia, de lèxic, de morfologia i de sintaxi amb un descompte d'1 punt per errada (el conjunt de la prova té un valor de 100 punts).
 3. Escriviu les respostes en l'espai assignat. Podeu utilitzar les pàgines 10 i 11 per a fer esquemes, esborranys, etc., però tingueu en compte que no es corregiran en cap cas.
-

SECCIÓ 1. COMPRENSIÓ LECTORA

Llegiu aquest text i responeu a les qüestions que es plantegen tot seguit.

La mestra de català

L'Asmaa Aouattah llegeix «Interfuneralitats», un relat del seu llibre *L'etern retorn*. Ho sabré dies després, que es tracta d'un conte; en aquell moment, el jo narratiu m'arriba amb una presència tan sòlida, tan incontestable, que se'm confon amb la biografia d'aquesta dona de mirada intel·ligent i veu suau que per llegir s'ha assegut en un tamboret baix a l'escenari, com si el micro fos una llar de foc i nosaltres (tot el públic que ens hem aplegat al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona) fóssim una rotllana expectant de criatures que anhela la màgia d'un conte.

La veu de l'Asmaa m'ha abduït de tal manera que la frase que desencadena el nus de la història m'agafa per sorpresa: «Ha mort la Lwiza, la nostra mestra de català». La resta del relat llisca com un torrent que agafa velocitat i se m'emporta: la trucada de l'amiga, el dinar de cuscús interromput, el lloc que la mestra ocupava en les vides de les dues dones marroquines protagonistes («estic trista per la Lwiza, no m'imagino el meu dia a dia sense les seves classes plenes de rialles») i en les seves famílies («Tothom a casa coneix la Lwiza»); el vincle amb aquesta professora pacient que, malgrat les dificultats d'aprenentatge de les seves alumnes («el maleït dol migratori no ens deixa abraçar tot el que aquesta terra ens dona»), les estimava, les cuidava, les ajudava amb els papers («Era una musulmana sense ser-ne, la Lwiza. Tenia un cor de diamant»).

El conte (llegiu-lo!) no va de classes de català, sinó de maneres distintes i xocants de viure els funerals («allà [al Marroc], els ulls ploren i la boca menja; aquí [a Catalunya], els ulls no ploren i la boca canta»), i de descobrir, no obstant, que la mort és una, i el dol també, i de plorar plegades. Però la literatura ens parla sempre individualment, com una crida íntima de fe. Interpella a cadascun de nosaltres en el nostre ésser únic i tanmateix lligat invisiblement a la universalitat del que és humà. La història del funeral de la Lwiza, la mestra de català, m'esbotza un calaix de l'ànima que connecta amb aquesta recerca universal del nostre lloc al món, de la vocació, i em fa replantejar com i des de quin lloc simbòlic exercim la nostra feina tots els qui ens dediquem a ensenyar català a les persones adultes que venen a viure a Catalunya. Em pregunto fins a quin punt entenem amb comprensió profunda aquest seu «dol migratori» de què parla l'Asmaa. Em plantejo si sabem acollir veritablement la fatiga amb què sovint arriben a classe de set a nou del vespre; si no trobem a faltar (i per què no trobem a faltar) formacions i recursos per a conèixer la diversitat de realitats humanes que han travessat fronteres i que ens interpellen en la quotidianitat de les aules; recursos per a no ficar aquestes persones dins un sac migratori que no distingeixi rostres, ni històries, arrels individuals, conflictes i violències polítiques, que són tan diversos com els seus països, classes socials, gèneres, opcions i orientacions sexuals.

Quan alguna alumna (la immensa majoria són dones) em pregunta per què vaig decidir dedicar-me a ensenyar català a adults, els conto que un vespre, quan jo era petita, la mare, que feia pocs anys que havia vingut a viure definitivament a Barcelona des de Xile, em va dur a la classe de català perquè no tenia ningú amb qui deixar-me. Quan vaig entrar a l'aula, una vintena d'ulls de dones (llavors, sobretot andaluses i extremenyas) em van foradar de tendresa. Em vaig asseure en un pupitre i m'hi vaig estar tota l'estona, quieta i en silenci, seguint la classe. Llavors la professora va dir a la mare que llegís un text en veu alta, i ella va exclamar: «No puc, m'he deixat les orelles a casa!». El bon humor amb què es va acollir l'equívoc lingüístic va omplir l'aula d'una textura de llar, de taula parada els vespres d'hivern, d'estufa de llenya i bosses d'aigua calenta contraatacant la fredor humida dels llençols. De gust de cuscús, diria avui, després d'escoltar l'Asmaa. I diria, també, que en aquella aula de català de principi dels vuitanta no hi havia una professora «acollint» des del privilegi, sinó un entramat de vides que s'acompanyaven, aprenien, es feien lloc i s'estimaven. D'alguna manera, s'estimaven. I jo vaig voler quedar-m'hi.

Camí de la feina, trobo la Vero al mercat ambulant dels dimecres de Can Vidalet. Va haver de deixar el curs perquè va canviar d'horari a la feina. M'abraça amb una alegria contagiosa. Se'n va a passar les festes de Nadal a l'Equador, després de molts anys sense haver-hi anat. Em diu que faig cara de cansada: «Faràs vacances?». Li explico que... em conta que... Li desitjo que li vagi tot bé; em desitja que em recuperi del tot. Ens fem lloc, ens abracem, ens acompanyem. Ens estimem (encara) una mica (més). Que trist seria fer aquesta feina sense trobar-nos amb l'altre, sense crear conjuntament un espai de vida que aculli, a més de l'aprenentatge, el que som i d'on venim, les nostres ferides migratòries, soledats irresolubles, desencaixos i dubtes. Ensenyar sense construir un espai que faci olor de cuscús, de *biryani*, de sopa de *chuchuca*, de *porotos con riendas*; un lloc a recer que ens sigui per sempre casa.

Adaptació d'un text de Sònia MOLL. *Directa* [en línia] (21 desembre 2018)

Part 1

Tenint en compte el text que heu llegit, trieu la resposta correcta en cadascuna de les cinc qüestions següents.

[15 punts: 3 punts per cada resposta correcta, 0 punts per les qüestions no contestades i -1,5 punts per cada resposta incorrecta]

1. L'autora de l'article comença explicant que assisteix a un acte literari en què
 - a) Asmaa Aouattah llegeix un conte que ella confon amb l'explicació de vivències autobiogràfiques.
 - b) Asmaa Aouattah llegeix parts de la seva biografia que semblen un conte.
 - c) Asmaa Aouattah explica contes infantils carregats de màgia a adults.
2. Qui sabem del cert que és mestra?
 - a) L'autora del conte «Interfuneralitats» i l'autora de l'article.
 - b) Un personatge del conte «Interfuneralitats» i l'autora d'aquest article.
 - c) L'autora del conte «Interfuneralitats», la protagonista del conte i l'autora de l'article.
3. Com interpreteu la frase «I jo vaig voler quedar-m'hi» amb què l'autora acaba d'explicar l'anècdota d'infància?
 - a) L'autora, que era una nena en aquells moments, es va divertir tant a la classe de català, que no se'n volia tornar a casa.
 - b) La mare de l'autora, que era de Xile, va veure que equivocar-se parlant en català no era malvist i va decidir quedar-se a viure a Catalunya.
 - c) L'autora es va adonar de l'afecte que es tenien les persones d'aquella classe i això va començar a despertar la seva vocació de mestra.

4. Segons l'autora, fer classes a adults nouvinguts implica
 - a) garantir que tothom adopti el català com a llengua familiar.
 - b) fer de l'aula una llar.
 - c) oferir una taula parada i calefacció als alumnes.

5. Quina funció fan els incisos entre parèntesis del segon paràgraf de l'article?
 - a) Són frases que han dit literalment les alumnes de l'autora de l'article sobre les seves classes de català.
 - b) Són opinions de l'entorn d'Asmaa Aouattah sobre les professores de català.
 - c) Són citacions de les protagonistes del conte d'Asmaa Aouattah.

Espai per al corrector/a		
Secció 1. Part 1	Qüestió 1	
	Qüestió 2	
	Qüestió 3	
	Qüestió 4	
	Qüestió 5	
	Total de les qüestions*	

3 punts per cada resposta correcta, 0 punts per les qüestions no contestades i -1,5 punts per cada resposta incorrecta.

* Aquest total no pot ser inferior a 0 punts.

Responen a les tres qüestions següents, relatives al text que heu llegit, d'una manera sintètica i amb les vostres paraules. Per a respondre, feu servir únicament l'espai que hi ha a sota de cada qüestió.

6. Com definiríeu un *equivoc lingüístic*? Podríeu posar-ne algun exemple que no sigui extret del text?

7. Reconstruïu l'argument del conte «Interfuneralitats».

8. L'autora compara les classes de català per a adults amb el menjar: citeu aquestes comparacions i expliqueu què signifiquen.

Espai per al corrector/a		
Secció 1. Part 2	Qüestió 6	
	Qüestió 7	
	Qüestió 8	
	Suma	
	Descompte per faltes	
	Total de les qüestions	

5 punts per cada resposta si és correcta i està ben formulada; 2,5 punts si és correcta però hi manca o hi sobra informació o té problemes d'expressió, i 0 punts si és incorrecta.

SECCIÓ 2. EXPRESSIÓ ESCRITA

[50 punts. Es valorarà l'adequació, la coherència i la cohesió del text.]

Feu una carta de motivació per a una escola que busca un mestre substitut i en la qual voleu treballar. Expliqueu-hi els motius que han fet que opteu per aquesta professió i argumenteu per què considereu que sou la persona adequada per a la feina. Seguiu les pautes d'una carta formal; feu servir un nom i uns cognoms inventats. El text ha de tenir una extensió d'entre dues-centes cinquanta i tres-centes paraules; anoteu al final el nombre de paraules que heu escrit.

Espai per al corrector/a			
Secció 2	Valoració global		
	Adequació	Objectiu	
		Gènere	
		Registre	
	Coherència	Estructura	
		Informació	
		Argumentació i valor afegit	
	Cohesió	Sintaxi	
		Puntuació	
		Connexió d'idees	
	Suma		
	Descompte per faltes		
	Total		

SECCIÓ 3. REFLEXIÓ SOBRE LA LLENGUA ESCRITA

[20 punts: 0,5 punts per cada error detectat degudament, 0,75 punts per cada correcció adequada i 0,75 punts per cada justificació ben argumentada]

El text següent conté diversos errors. Fent ús de les taules que hi ha a continuació, detecteu i corregiu deu errors d'expressió escrita i justifiqueu-ne la correcció. Els errors poden ser d'ortografia, lèxic, morfologia, sintaxi, puntuació, adequació, coherència o cohesió. Per fer-ho, seguiu la pauta següent:

Error: Escriuiu la forma incorrecta tal com apareix en el text.

Línia: Escriuiu en quin número de línia es troba l'error.

Correcció: Escriuiu la forma correcta.

Justificació: Expliqueu les raons o la normativa que determinen que la forma és incorrecta.

Stéphane Hessel

Stéphane Hessel neix a inicis de la Revolució Russa. La experiència de la Segona Guerra Mundial —durant la qual s'escapa dues vegades dels camps desconcentració nazis— el converteix en un mundialista i euro-peista molt conscient. Convençut de que és urgent unir-se per a prevenir noves catàstrofes, i també que és necessari una organització internacional del món, contribueix a la redacció de la Declaració Universal dels Drets Humans del 1948: «Pot ser aquest va ser el període més ambiciós de la meua vida: tenia la sensació palesa de treballar no per a l'eternitat, sinó per al futur.»

Pioner de l'Onu, Organització de les Nacions Unides, ambaixador de França i vinculat al programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament, és l'exponent d'un «civisme mundial» que el dur ha comprometre's amb els drets humans, amb la defensa de les persones sense papers i sense sostre, i amb la lluita contra les desigualtats. Entusiasta impenitent, present en tots els fronts, Esteve Hessel considera que l'ecologia és un dels reptes principals del segle XIX. És un home optimíctic i creu que la naturalesa té múltiples recursos i és capaç de superar tots els paranys de les seves criatures.

El seu gran anhel és, que es creï una organització mundial per a la preservació del medi ambient, i demana a les generacions joves que donin vida a la idea de resistència contra els escàndols que els envolten, que cal combatre sense por de fotre's en un embolic.

Adaptació de Stéphane HESSEL. *Comprometeu-vos! Converses amb Gilles Vanderpooten*. Barcelona: Destino, 2011

1	Error:	Línia:	Correcció:	Total:
	Justificació:			
2	Error:	Línia:	Correcció:	Total:
	Justificació:			
3	Error:	Línia:	Correcció:	Total:
	Justificació:			
4	Error:	Línia:	Correcció:	Total:
	Justificació:			

5	Error:	Línia:	Correcció:	Total:
	Justificació:			
6	Error:	Línia:	Correcció:	Total:
	Justificació:			
7	Error:	Línia:	Correcció:	Total:
	Justificació:			
8	Error:	Línia:	Correcció:	Total:
	Justificació:			
9	Error:	Línia:	Correcció:	Total:
	Justificació:			
10	Error:	Línia:	Correcció:	Total:
	Justificació:			

Espai per al corrector/a		
Secció 3	1	
	2	
	3	
	4	
	5	
	6	
	7	
	8	
	9	
	10	
	Suma	
	Descompte per faltes	
	Total	

[Pàgina per a fer esquemes, esborranys, etc.]

[Pàgina per a fer esquemes, esborranys, etc.]

--	--

Etiqueta de l'alumne/a

--

Institut
d'Estudis
Catalans